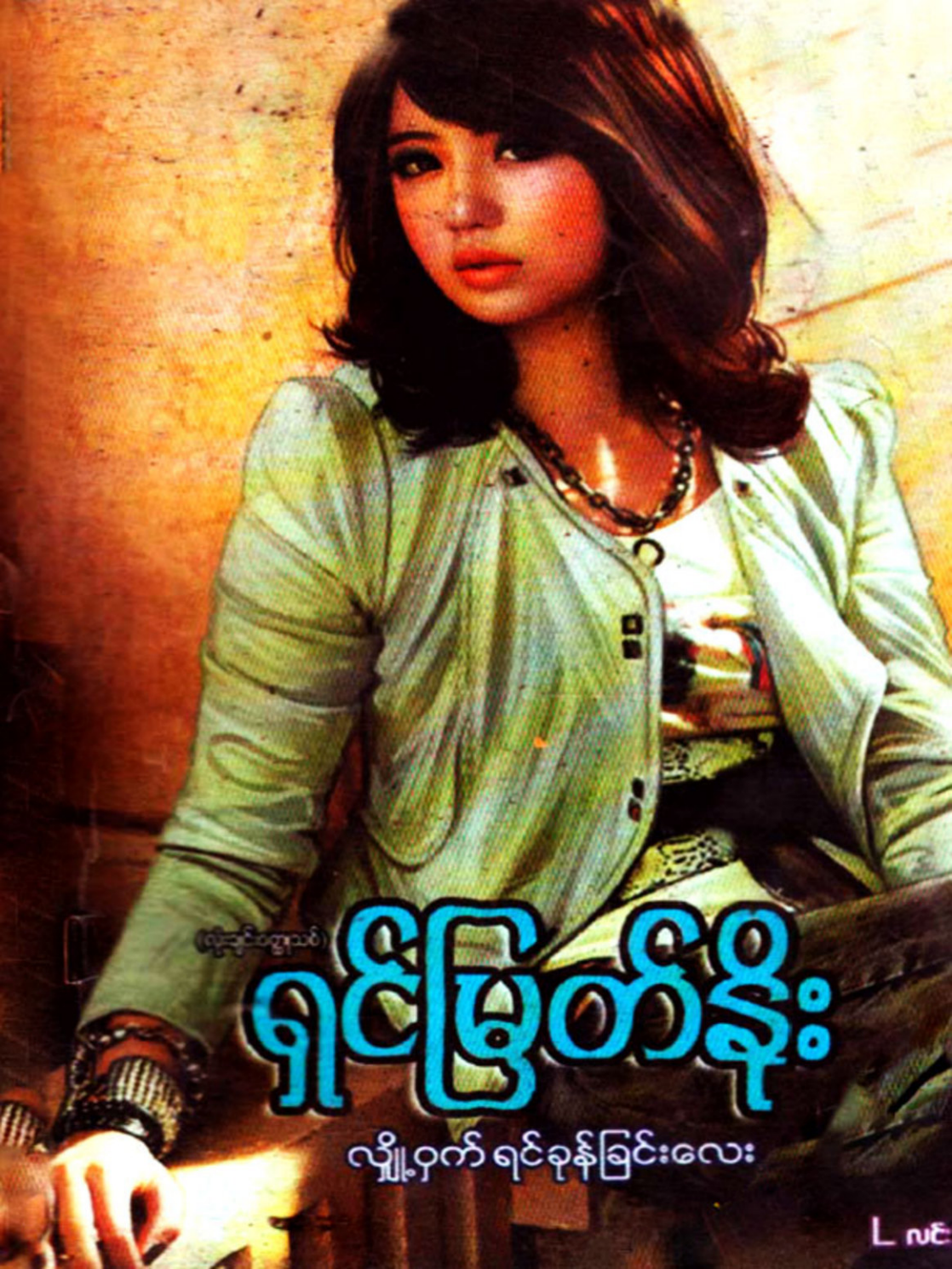

(ရဲဘော်စာအုပ်)

ရင်ဖြတ်နိုး

လျှို့ဝှက် ရင်ခုန်ခြင်းလေး

အခန်း (၁)

“မှော်... ဒီနေ့ဆို ဒီအကျဉ်းထောင်ထဲ ကျွန်တော်ရောက်နေတာ ၃၆၅ ရက်ရှိခဲ့ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် နောင်တမရဘူးဆိုရင် မှော် ကျေနပ်နေမှာ လား ဟင်”

ကြမ္မာက မျက်စိဖွင့်တိုင်းမြင်နေရတဲ့ အကျဉ်းထောင်ရဲ့ မျက်နှာကြက်မည်းမည်းကြီးကို ငေး ရင်း ရေရွက်မိတာစိတ်ထဲက မှော်လို့ တစ်ခွန်းခေါ်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲသိမ့်သိမ့်လှိုက်ခါသွားတတ်တာ ဘာခါတ်သဘောလဲမသိပါ။ မတွေ့ရတာရက်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ မှော် အပြုံးနှင့် မှော် အ ကြည့်တွေကို သူ တစ်ရက်မှ မေ့မသွားခဲ့။ ရင်ထဲမြှုပ်နှံထားတဲ့ အချစ်စိတ်ဟာ တသိမ့်သိမ့်ခံစားတိုင်း တငြိမ့်ငြိမ့်သတိရမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတတ်ပါသလား။ အတိအကျကြီး ကြမ္မာ မတွေးတတ်ပေမဲ့ မှော်ကို သတိရတိုင်း မှော်ကိုမြင်ယောင်လာသည် ။ မြင်ယောင်တိုင်း မှော်ပြောသော စကားတွေ နားထဲပဲ့တင် ရိုက်သည် ။

“ယောက်ျားပီသတယ်ဆိုတဲ့ သူဟာ ရုပ်ရည်အရချောမောဖို့ သိပ်တော့မလိုဘူးထင်တာပဲ ကြမ္မာရဲ့ ၊ သိပ်ချောလွန်းနေပြန်ရင် အဲ့ဒီယောက်ျားက သူ့ရုပ်ရည်ကို အားကိုးသွားတတ်ရော”

“ဟင်... ဒါဆို ယောက်ျားတွေက ဘာကိုအားကိုးရမှာ လဲ၊ ဘာလဲ လက်ရုံးရည်လား”

သူပြန်ပေးတုံးက မှော်ဟာ အပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းယမ်းပြသည် ။ ထိုစ

ဥံအခါက ကြမ္မာဟာ မှော်အပြီးလေးတွေ တွဲခိုထားသော နှုတ်ခမ်းလှလှ လေးတွေကို အကြာကြီး ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးသည် ။ မှော်အပြီးက အေးချမ်းပြီး ကျက်သရေရှိလွန်းလို့ လေ။ မှော်က အပြီးကိုသိမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းကိုဖွင့် တော့လည်း သူ မျက်စိမလွှဲတမ်း ငေးရတာပါပဲ။ သူ့အတွက်တော့ မှော်က စက္ကန့်မလပ် ငေးနေချင် စရာကောင်းတဲ့ ချစ်သူ။

“ မဟုတ်ဘူး ကြမ္မာရဲ့ ၊ ယောက်ျားကောင်းတွေအတွက် တကယ်အားကိုးရမှာ စိတ်ဓာတ်ပါ။ ယောက်ျားပီသချင်ရင် သူရဲကောင်းစိတ်ဓာတ်မျိုးထားပေါ့၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး။ ပီပြင်တဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှုမျိုး၊ ပြီးတော့ အရာရာကို စဉ်းစားပြီး လမ်းမှန်ရွေးနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးပေါ့”

“အဲ့လိုစိတ်မျိုးထားရင် တကယ်ယောက်ျားပီသပြီပေါ့ ဟုတ်လား မှော်”

“အဟင်း... ကြမ္မာနော်၊ အဲဒီအချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ယောက်ျားကို ရှာခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင့်ကို အဲဒီအချက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီအောင် ကိုယ်တိုင်ကျင့်သုံးစေချင်တာ၊ ကြားတော့တာ လွယ်တာ နော်၊ တကယ်ကျင့်သုံးရင် ခက်တယ်၊ မှော်ကတော့ ရှင့်ကိုယောက်ျားပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့

တကယ့်ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာတဲ့ ”

အဲဒီအားမာန်ပါတဲ့ စကား။ နှမြောရိပ်စွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ သူ့ရဲ့ မှောင်မိုက်နေတဲ့ ကမ္ဘာ ထဲက အလင်းစက်တစ်ပွင့်။ ကို ကိုယ့်ကမ္ဘာဟာ သိစိတ်နဲ့ မသိစိတ်ကြားမှာ လွန်ဆွဲရင်း တစ်ခြမ်းက အမှောင်ကျနေရတဲ့ ဘဝ။ အဲဒီဘဝကို တည့်မတ်အောင်ပြုပြင် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သူဟာ မှော်ဖြစ်သည် ။ အခု သူက မှော်ပြောတဲ့ အတိုင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ကို ခံယူ

ရဲပြီ။ ပြီးတော့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှု။ သူ့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကိုလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ လမ်းမှန်ရွေးနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်လည်း သူ့မှာ ရှိပြီ ထင်၏။ ဒီအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲ သူ့အပြစ်ဒဏ်ကို ကျေလည်အောင်ဆင် ပြီးရင် သူလျှောက်ရမဲ့လမ်း ကို ကြမ္မာက ရွေးချယ်ထားပြီးသား။ လူတစ်ဦးချင်းစီကို အလှမဆင်ပေးနိုင်တောင် ကမ္ဘာမြေက လှပသောအသွင်စွဲမက်ဖွယ်ရာရနံ့တို့ နှင့် သူ့အလှဆင်ပေးနိုင်မည်ထင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ကြမ္မာ စဉ်းစားထားသော လမ်းပေါ်မှာ ချစ်ရသူတော့မပါခဲ့။ မချစ်ခင်ကတည်းက စွန့်လွှတ်ရသော မှော့်ကို သူ့ဘဝထဲ ဘယ်တော့မှ ဆွဲခေါ်တော့မည်မဟုတ်။ မှော့်ကို သတိရတိုင်း ဆုံးရှုံးရပြီဆိုသောအသိက သူ မျက်ရည်အဖြစ် ငိုချချင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ကြမ္မာမငိုခဲ့ပါ။ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ဆိုတာ ဟိုးဘဝအစမှာ ကတည်းက ကြမ္မာအတွက် ပြဌာန်းမထားခဲ့ပေ။ ကြမ္မာဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ သင့်မြတ်ခဲ့သူမှ မဟုတ်တာ။ မသင့် မြတ်တဲ့ အကြောင်းတွေထဲမှာ ဘဝစာမျက်နှာတွေဟာ ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ။ အမြဲပြန်တွေးတိုင်း အဟောင်းဟာ အသစ်ဖြစ်စမြဲ။ အချိုးအကွေ့များတဲ့ ဘဝထဲမှာ မှော်ဟာ ကြမ္မာရင့်အတွက် လှပတဲ့ တစ်ဆစ်ချိုးဆိုရင် မင်းရှိနေလို့ အတိတ်ကို ကျွန်တော်မမေ့ချင်တာပါ မှော်။

အခန်း (၂)

“တော်တော့ အမာ၊ မင်းပြောလိုက်ရင် ဒါတွေချည်း အမြဲအပ်ကြောင်းထပ်နေတာ”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်မပြောနဲ့ ပေါ့ ဦးစည်သူ”

“ဟာ... မပြောလို့ ဖြစ်မလား၊ မင်းနေချင်တိုင်းနေတာကို ဒီအတိုင်း ငါက လက်ပိုက်ကြည့် နေရမှာ လား”

“မကြည့်ချင်ရင်လည်း အလွယ်လေးပဲ၊ ရှင် မျက်စေ့မှိတ်ထားပေါ့”

“မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့၊ မင်းလုပ်ရပ်တွေက ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ ”

“အခွံချည်းရှိတဲ့ ရှင်အိမ်ကို ဂုဏ်မောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ”

မေမေ့ရဲ့ စူးစူးဝါးဝါးထအော်တဲ့ အသံ။ ဒီအသံကြောင့်ပဲ ကျောင်းပြန်လာတဲ့ ကြမ္မာခြေလှမ်း တွေက လှေခါးထစ်မှာ ရပ်တန့်သွား၏။ ဖြစ်ကြပြန်ပြီ။ အမေနဲ့ အဖေတို့ ရဲ့ ရန်ပွဲ။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကြုံနေရပေမဲ့ ကြမ္မာအတွက်တော့ ရိုးသွားတယ်ဆိုတာမရှိ။ ရန်ဖြစ်သံကြားရတိုင်း ရင်တွေတလုပ် လုပ်တုန်။ ခူးတွေမခိုင်ချင်တော့အထိ ခွေညွတ်ယိုင်လဲ ကျချင်လာသည် ။ ကြမ္မာက စလွယ်သိုင်းထား တဲ့ လွယ်အိတ်ကြိုးကို လက်နဲ့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း ခြေစုံရပ်နေမိသည် ။ ဒီရန်ပွဲနဲ့ ဝေးရာလည်း မသွားနိုင်။ ရန်ပွဲကြားလည်း ဝင်မရပ်ရဲ။ ကိုယ်ဝင်သွားလို့ ရန်ဖြစ်နေခြင်းက ရပ်တန့်သွားမှာ မှ မဟုတ်တာ။ အမေ့ရဲ့ စူးရှအောင်မြင်တဲ့

အသံသွက်သွက်က ကြမ္မာနားထဲ ထိုးခွဲဝင်ရောက်လာသည်။ ။

“ဟွန်း... ရယ်ရတယ် ဦးစည်သူ၊ ရှင်က ထစ်ခနဲရှိ အိမ်ဂုဏ်မောက် နေရအောင် ဒီမယ် မေ့နမှာ စိုးလို့ ပြောပြမယ်၊ ရှင်အမွေရထားတဲ့ ဒီအိမ် ကြီးက ရှင့်ရဲ့ အဖြုန်းတော်မှုကြောင့် အခွံချည်း ကျန်ခဲ့တာ၊ အိမ်ထဲမှာ ဖြည့်ထားတဲ့ အဆောင်အယောင်တွေကအစ ယုတ်စွအဆုံး ရှင်သောက် နေတဲ့ အကောင်းစားအရက်ပုလင်းတောင် ဘယ်သူဝယ်ပေးလို့ သောက် ရတာလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါ”

“မင်း ဒီလိုမပြောနဲ့ အမာ၊ အရက်အကောင်းစား မသောက်ရလည်း ငါကရတယ်၊ မင်းသာ ယောက်ျားတွေနဲ့ တတွဲတွဲမနေရင် ပြီးရော”

“စီးပွားရှာတယ်ဆိုတာ ယောက်ျားမိန်းမ ခွဲနေလို့ မှ မရတာ”

“မင်းက ယောက်ျားတွေနဲ့ ပိုတွဲတယ်”

“ဪ... ဟော် ဒါဆိုလည်း ရှင် ကျွန်မကိုကွာပေးလေ၊ သားလက် ဆွဲပြီး ဆင်းသွားမှာ ၊ ရှင့် အိမ်ကြီး ရှင်ဖက်ပြီးနေခဲ့”

“ဒါကတော့”

အမေ့စကားသံ တိတ်ကျသွားသည်။ ။ ဖန်ခွက်သံ၊ ပုလင်းချသံတွေကို သာ ကြားရ၏။ ကြမ္မာ ကတော့ အမေ့သား စိတ်ထဲမှ ‘ဘရာဗီ’လို့ ကျိတ် အားပေးပြီးသား။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အဖေနှင့် အမေ စစ်ခင်းကြလျှင် သူက အမေ့ဘက်တော်သား အမေ့ကိုသာ အနိုင်ရစေချင်သည်။ ။ ဒါတွေကြောင့် အဖေက သူ့ကို မျက်မှန်းကျိုးလေသလားမသိ။ အမေကွယ်တာနှင့် သူ့ကိုဆူပြီ။ အရက်ခိုးဝေသော မျက်လုံးရဲရဲကြီးတွေနှင့် အဖေစိုက်ကြည့်လျှင် ကြမ္မာက ကြောက်လှ၏။

“မာလေးက အမေနဲ့ သိပ်တူတာ၊ မျက်တောင်ရှည်ကော့ကြီးတွေ

ရော၊ နှာတံ့ချွန်ချွန်လေးရော၊

မေးဖျားကအချိုင့်လေးရော၊ ဟော အတူဆုံးကတော့ အမေနှုတ်ခမ်း
တွေလို ပါးလုပ်လုပ်နဲ့ အမြဲတမ်း ရဲနေတာပဲ ”

လို့ ချစ်စနိုးနဲ့ ချီးမွမ်းခံရသမျှ အဖေကတော့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ရှုံ့ချတ
တ်တာ တရားလွန်။

“မာလေးတဲ့ ၊ ဟွန်း... ဘာမာလေးလဲ၊ ဟေ့ကောင် မင်းယောက်ျား မ
ဟုတ်ဘူး လား၊ အရွယ် ကဖြင့် သုံးတန်းရောက်နေပြီ၊ စကားပြောရင်
မာလေးကနဲ့ ၊ ကျွန်တော်လို့ ပြင်ပြော ”

ဟု ဆူပူတိုင်း သူက နံရံထောင့်မှာ ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်ကာ ခေါင်းညိ
တ်ပြခဲ့ရဖူးသည် ။ အဖေရဲ့ တရွယ်ရွယ်ရှိသောလက်ဝါးကြီးကိုကြောက်
၍ သာ ငြိမ်နေရတာ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော်လို့ နာမ် စားသုံးဖို့ နှုတ်
ကမရဲဘဲရှိတတ်၏။ အဖေကတော့ ဒါကိုပဲ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ...

“ပြောလိုက်ရင် ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ တရှုံရှုံငိုဖို့ က အဆင်သင့်၊
ကျားကျားလျားလျားကိုမရှိ ဘူး၊ အမေနဲ့ တကပ်ကပ် ရင်ခွင်ထဲဝင်နဲ့ပြီး
မအေအတုမှန်သမျှ အကုန်ခိုးနေတာ၊ မင်းကြပ်ကြပ် သတိထား၊ မင်းအ
မေနဲ့ မတူနေနဲ့ ၊ ဒီတစ်ခါလမ်းလျှောက်ပုံကအတူကြည့် ငါဆောင့်ကန်
မှာ ၊ ငါ့စိတ် ကိုမစမ်းနဲ့ ”

တဲ့ လေ။ အဖေကပြောပြီး လှည့်ထွက်ရင်တော့ မာလေးတို့ က မေး
ဖျားကို ဘောင်ဘင်ခတ် အောင်လုပ်၍ မဲ့ရွဲ့ပြီးသား။

“အမေသားပဲဥစ္စာ၊ အမေနဲ့ တူမှာ ပေါ့၊ အမေက သူနဲ့ တူစေချင်လို့
နာမည်တောင် ဆင်တူမှ ည့် ထားတာ၊ မာယာရင့်ရဲ့ သား ကြမ္မာရင့်တဲ့ ”

အဖေမကြားအောင် စိတ်ထဲက လှမ်းပြောတတ်စမြဲ။ အဖေက မာ

လေးအား ရိုက်မယ် နှက်မယ်သာပြောတာ တကယ်တမ်းကျတော့ လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ ရဲတာ မာလေးအသိ။ အဖေက အမေ့ကို ကြောက်ရသည် လေ။

“မကြောက်လို့ မရဘူး သားရဲ့ ၊ ဒီအိမ်မှာ သူက အိမ်ထောင်ဦးစီးလို့ အမည်သာခံတာ၊ တ ကယ်ရှာရဖွေရတာ အမေလေ၊ ရပ်ကွက်ထဲ အလှူ ဒါယကာဆိုပြီး သူနာမည်ကြီးတာလည်း အမေ့ ကြောင့်ပဲ၊ အခြံအရံနဲ့ ၊ စီးစရာကားအသင့်ရှိအောင် ဖန်တီးပေးထားတာလည်း အမေပဲ၊ ဒီလိုမိန်းမက မွေးထားတဲ့ သားကို လက်ဖျားနဲ့ ထိဖို့ မပြောနဲ့ လက်ဝါး ပေါ်တင်ပြီး လေနဲ့ တဟူးဟူးတောင်မှုတ်ပေး နေရဦးမှ ၊ သူ့ဆူရင်တော့ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေပေါ့၊ ခေါင်းထဲမထည့်ချင်မထည့်နဲ့ ၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်တော့ မပြောရဘူးနော်၊ သူကဖအေဆိုတော့ အမေ့သားလေး ငရဲကြီးမှာ စိုးလို့ ”

ထိုစကားတွေကို အမေက သူ့အားဖက်သိပ်ရင်း ပြောပြတာပါ။ မာလေးကလည်း အမေ့စကား တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း။ မြေဝယ်မကျနား ထောင်တတ်သည် ။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ရင်းပြယ်နေ သော မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့တွေကို ရှူရှိုက်ရင်း အိပ်စက်ရသော မာလေးညွှတ်တော့ ဘယ်လို နှစ်သက်ဖွယ်ရာကောင်းမှန်းမသိ။ အဖေကတော့ ထိုအခါမျိုး၌ မကြားတကြားပြောတတ်သည် ။

“အမေနဲ့ ရောပြီး ခြောက်နေတဲ့ ကောင်”

တဲ့ လေ။ အခြောက်လို့ ပြောလည်း မာလေးကမရှက်ပါ။ ကိုယ့်အမေနဲ့ တူအောင်နေတာ ရှက် စရာမဟုတ်လို့ မာလေး ခံယူထားတာပဲ။ ထို့ကြောင့်လည်း အမေ့ရှိရင် မာလေးက အမေ့နားတကပ်

ကပ်။ အမေအလှပြင်နေလျှင် ဘေးနားက တစ်စိမ့်စိမ့်ထိုင်ပြီး ကြည့်

သည် ။ အမေလှသွားလျှင် ကျေနပ်သည် ။ လှသထက်လှအောင် အကြံ ပေးတတ်သည် ။

“အမေမျက်ခုံးနဲ့ မျက်တောင်က ဆေးတွေကူထားတော့ တအားနက် နေတာ၊ နှုတ်ခမ်းနီက ဖျော့နေတာ၊ အရောင်ရဲရဲဆိုးပါလား အမေ”

“အမေအင်္ကျီနဲ့ ထဘီက မလိုက်ဘူး၊ အမေအသားကဝင်းတော့ အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်ဆို ထင်းသွားတာပဲ၊ အနက်ပေါ် အဝါရောင်သစ်ရွက် ပုံပါတဲ့ ဝမ်းဆက်ဝတ် အမေ”

“ဆံထုံးကြီးမထုံးနဲ့ အမေရာ၊ ဆံထုံးဆိုတာ အဘွားကြီးတွေထုံးတတာ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ မေဝင်းမောင်တို့ ဇင်မာဦးတို့ ဆို ဆံပင်တွေကို ဒီအတိုင်းဖြန့်ထားတာ၊ လှတယ် အမေရ”

ဆိုတာမျိုးနဲ့ ဘေးကကြည့်ပြီး တတွတ်တွက်ပြောသည် ။ အမေကလည်း သူပြောသမျှ လက်ခံသည် ။ စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်ပြီးလျှင် သားအမိနှစ်ယောက် မှန်ရှေ့ရပ်ကြည့် မဝနိုင်တဲ့ အဖြစ်။ အမေကဆို မာလေးရဲ့ အလှအပပြင်တတ်ပုံကို လူတကာရှေ့တဖွဲ့တနွဲ့ ချီးမွမ်းမဆုံး။

“မာလေးကလေ အနုပညာမျက်စိအရမ်းရှိတာ အရွယ်ကသာ ကလေးရယ်၊ သူပဲ မအေကို ဒါဝတ် ဒီလိုပြင်ဆိုပြီး ပြောနေခဲ့တာ၊ ကျွန်မ ဒီလိုလှနေတာ မာလေးကြောင့်”

လို့ သူ့ကိုဘေးနားထားပြီး ဂုဏ်ယူစွာပြောတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးနဲ့ မာလေးက တပြုံးပြုံးဖြင့် အမေချီးကျူးတာခံယူပြီးသား။

“မိန်းမတွေထက်မြက်ရင် တော်ရုံယောက်ျားလိုက်မမှီဘူး၊ မာလေးရဲ့ ၊ မင်းအဖေကိုကြည့် အမေ့နောက်လိုက်မမှီတော့ ဟွန့် အရက်အိုးထဲခေါင်းစိုက်သွားပြီ၊ အဲဒါမျိုး မာလေးကြ ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံနဲ့ ၊ မိန်းမ

တွေက လျှာဖျားလေးပေါ် ချုံချုံစကားလေးတွေသုံးပြီး ယောက်ျားတွေကို လှည့် စားတတ်တာ၊ အမေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မာလေးကို ချမ်းချမ်းသာသာထားနိုင်အောင် အမေ ယောက်ျားတွေကို လှည့်စားရတာပဲ။ သူတို့ စီးပွားပျက်အောင် မဟုတ်ပေမယ့် အမေ့စီးပွားတက် အောင်တော့ ဒီလျှာလေးသုံးပြီး ပရိယာယ်ဆင်ရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မာလေးလိုဝဋ်လည်မှာ သိပ်ကြောက်တာပဲ။ မာလေးက ယောက်ျားလေးဆိုတော့ တစ်ချိန်ကျရင် အမေ့လို မိန်းမတွေနဲ့ တွေ့ပြီး အလှည့်စားခံရမှာ အမေကစိုးရိမ်တာ”

မာလေးဦးခေါင်းကို အမေက ရင်ခွင်ထဲထည့်၊ ဆံစတွေကို လက်နှင့် ဖွဖွသပ်ပေးရင်း ဆွေး ဆွေးလေးပြောတတ်သည်။ ။ အမေ့မျက်နှာညှိုးမှ အမေစိတ်ဆင်းရဲမှာ ကြောက်သော မာလေးက တော့ အမေ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး...

“အဲဒါဆိုလည်း မိန်းမတွေလှည့်စားတိုင်း မခံရအောင်မာလေးက ယောက်ျားမလုပ်တော့ ဘူးအမေ၊ လှည့်စားတတ်တဲ့ မိန်းမပဲလုပ်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား အမေ”

အားရဝမ်းသာ ထပြောတာပါ။ အဲဒီတုန်းက အမေဟာ ပျော်လွန်းလို့ ထင်သည်။ ။ ရယ်တာမှ အူလိုက်သည်လို့က။ မျက်ရည်တွေထွက်ကျတဲ့ အထိ ရယ်ရင်း မာလေးပါးကို ထပ်ကာထပ်ကာ နမ်းကာ...

“အေး... အေး ကောင်းတယ်”

လို့ ထောက်ခံဖူးပါသည်။ ။ မာလေးတို့ အိမ်၌ အဝတ်လာလျှော်သော မစုကတော့

“ဖအေဆိုတာ သားယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စံပြပဲ အစ်မကြီးရေ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုဒင်ကြီး ကိုပြောရတာ၊ တော် အလောင်းအစားလုပ်တာ၊ ကြ

က်တိုက်တာ လျှော့ပါလို့ ၊ တော်ကြာ သားတွေပါ အဲ့ဘက်စိတ်ယိုင်သွားရင် ခက်ခက်ရချည်ရဲ့ ”

ညည်းပြောပြောပြ၏။ အမေကတော့ အဖေ့ကို အရက်လျှော့သောက်ပါလို့ ဘယ်တော့မှ မပြော။ မာလေးကလည်း အဖေလို အရက်ဘက် စိတ်မှ မယိုင်တာ။ အမေလူ။ အမေသား။ အလှည့် စားမခံချင်တဲ့ သူ။ မာလေးကပဲ လှည့်စားချင်တဲ့ သူဆိုမှ ပဲ။

မာလေးရဲ့ စံပြက အမေ။ ထိုအမေကပဲ မာလေးဘဝရဲ့ တဆစ်ချိုးအာ ဖန်တီးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ် လေ၏။

*

အခန်း (၃)

“ကျွန်”

ကားဘရိတ်အုပ်သံ။

“ဂျိမ်း”

တစ်ဆက်တည်း ကားတံခါးဖွင့်သံနှင့်ပိတ်သံ။ ပြီးတော့ ကားပေါ်က လူနှင့် အမေရဲ့ အပြန် အလှန်နှုတ်ဆက်သံ။

“ဝတ်နိုက်... ကိုခေါင်၊ အိုကေ... ဆီးယူ... အိုကေ”

“ဘိုင့်... မာယာ”

“ဘိုင့်... ဘိုင့်”

ဗလုံးဗထွေး နှုတ်ဆက်သံတွေကြောင့် မာလေးက ခုတင်ပေါ်မှ ခုန် ဆင်းသည် ။ ခြံထဲသို့ စီးမိုး မြင်ရသော ပြတင်းပေါက်နားပြေးသွား၏။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ် မေးဖျားတင်ပြီး ခြေဖျား ထောက်ကာ ငေးကြည့်သည် ။ သည်းထန်စွာရွာနေသော မိုးညှာထဲမှာ အမေပြန် လာပြီ။ အမေ့ကို လိုက် ပို့သောကားက ပေါ်တီကိုအောက်မှ ခြံဝဆီ လျှောခနဲထွက်သွားပြီ။

“ဦးစံသော်... ခြံတံခါးပိတ်၊ ပြီးရင် ရှင်လည်း သွားအိပ်”

အမေ့အသံလေးလေးက မိုးသံကိုထွင်းဖောက်ပြီး သူ့အခန်းဆီထိ လွှ

ငုံတက်လာ၏။ မာလေး က ပြတင်းပေါက်နားကခွာပြီး အခန်းတံခါးဆီ ပြေးသည် ။ တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ လှေကားထိပ်ထိ ပြေး ထွက်လာ၏။ အမေ့ကိုကြိုရန်အတွက်ပါ။ အမေက အပြင်က ပြန်လာတိုင်း သူ့အတွက် စားသောက် စရာတစ်ခုခု ဝယ်လာတတ်စမြဲ။ အမေ့ပြန်ချိန်ဟာ ဆယ် နာရီနောက်ပိုင်းမို့ အိပ်ရာစောစောဝင် တတ်သော မာလေးအတွက် အမေဝယ်လာသမျှ ညဉ့်လယ်စာ။ တရေးနီးစာ။ မာလေးရဲ့ ဝမ်းသာ အားရ ပြေးဆင်းမယ့် ခြေလှမ်းဟာ လှေကားထိပ်မှာ တိခန့်ရပ်သွားသည် ။ ဧည့်ခန်းကို စီးမိုးမြင်နေရ သောကြောင့် မြင်ကွင်းက ရှင်းသည် ။

“အဖေ”

ဧည့်ခန်းအလယ် လှေကားကို ကျောပေးရက်အနေအထားနဲ့ အဖေက မားမားကြီးရပ်လို့ ။

“အဖေ မအိပ်သေးပါလား”

လို့ တွေးရင်း မာလေးရဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်သည် ။ အမေ့ပြန်ချိန်ကို တကူးတက စောင့်နေပုံကြောင့် အဖေနဲ့ အမေက ရန်ဖြစ်တော့မည်။ ဒါသေချာပါသည် ။ မာလေးအတွေး မဆုံးခင် ပဲ အမေက ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာကာ...

“ရှင်... အရက်စာလို့ နီးလာတာလား”

“ဒီအချိန်က မိန်းမကောင်းတွေပြန်ချိန် မဟုတ်ဘူး မာယာရင့်”

အမေက နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ခနဲကွေးကျရင်း ပြုံးသည် ။ အမေ့မျက်ဝန်းတွေက ရီဝေဝေနှင့်။ မာလေးအတွက် အမေ့ပုံစံက မဆန်းတော့ပေမယ့် အဖေနဲ့ အမေရန်ဖြစ်တော့မှာ ကိုတော့ သူ့ကြောက် ပါသည် ။ အမေက ဒေါသဖြစ်လာလျှင် ပစ္စည်းတွေ ရိုက်ခွဲပစ်ပေါက်

တတ်သေး၏။ အသည်းငယ် တယ်ပဲဆိုဆို ကွဲရှသံတွေ၊ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း အသံတွေကို မာလေး မခံစားနိုင်ပေ။ နေ့ခင်းဘက်ဆို အိမ်ရဲ့ မီးဖိုချောင် ကို တာဝန်ယူရသော ကြီးကြီးထွေး ရှိသေးသည် ။ မာလေး ကြောက်တတ်မှန်းသိ၍ ကြီးကြီးထွေး ရင်ခွင်က မာလေးရဲ့ ခိုလှုံရာ။ အခုတော့ ကြီးကြီးထွေးက ခြံနောက်ဘက်တန်းလျားမှာ ။ မိုးသံကြောင့် ရန်ဖြစ်သံတွေလည်း ကြားရမှာ မဟုတ်။ အဖေနဲ့ အမေကလည်း စစ်ခင်းရန်အစ ပျိုးနေပြီ။ မာလေးက လှေကားထိပ်၌ ရှိသော အခန်းလွတ်ထဲ လှစ်ခနဲပြေးဝင်ကာ နံရံကွယ်ပြီး ချောင်းကြည့်ကာ အောက်ထပ်ဆီ။ တဆက်ဆက်တုန်နေသော ခူးတွေက ခွေညွတ်ကျရန် အသင့်ပြင် ထားသည့်နှယ်။

“မိန်းမကောင်းမဟုတ်လည်း ရှင် ကျွန်မကိုမပေါင်းနဲ့ ဦးစည်သူ၊ ကွာလိုက်၊ ဟင်း... ဟင်း ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်ရက်နဲ့ နောက်ဆုတ်နေရတဲ့ သူတွေ အများကြီး”

“အမာ... မင်း”

ဦးစည်သူက သူမနား ဒယ်မ်းဒထိုင်နဲ့ ကပ်လာသည် ။ အမာက လက်ပိုက်ပြီး စေ့စေ့ရပ်ကြည့် နေလိုက်၏။ နှစ်ရှည်လများ အရက်စွဲနေတဲ့ လူကို အမာ ကြောက်စရာမလို။ ပိန်လှီနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရက်တန်ခိုးကြောင့် စူထွက်နေသော ဗိုက်ပူပူကြီးသာ လန့်စရာရှိ၏။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဟာ အမာအားမ ထည့်ဘဲ တွန်းရုံနဲ့ ယိုင်လဲကျသွားနိုင်သည် ။

“မင်း... သားမျက်နှာထောက်ဦး အမာ၊ မင်းနဲ့ သာခေါင့်သတင်းက ရပ်ကွက်ထဲပျံ့နေပြီကွ၊ မင်းသိရဲ့ လား”

“ပျံ့ပလေ့စေ၊ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ သားမျက်နှာထောက်လို့ လည်း ရှင့်လို အသုံးမကျတဲ့ ယောက်ျား ကို ဒီနေ့အထိ ပေါင်းနေတာ၊ ရှင့်ထက်မသာရ

င် နောက်လင်မယူဘူး၊ နောက်လင်ယူတဲ့ နေ့ဟာ ရှင့် ထက်သာတဲ့ လူတွေသွားလို့ ပဲ မှတ်ထား”

ပြောပြီး ရှေ့၌ ပိတ်ရပ်ထားသော ဦးစည်သူအားတွန်းတိုက်ကာ အပေါ်ထပ်ဆီတက်ရန် ခြေ လှမ်းပြင်သည် ။ တွန်းသောအရှိန်ဖြင့် ဦးစည်သူက ဆိုဖာပေါ်ပစ်ကျသွားပြီးမှ ကမန်းကတန်း ပြန်ထကာ...

“အမာ... မင်းပြောတာတကယ်လား၊ မင်းနဲ့ သာခေါင်က”

“ရှင့်ပါးစပ်ပိတ်တော့ ဦးစည်သူ၊ ကျွန်မနားချင်ပြီ”

မာယာရင့်က လှေကားကိုစတက်သည် ။ အိမ်ပြန်လာတာနှင့် ဒင်းကိုတန်းတွေ့ရတာကိုက အမောမပြေတော့။ မူးမူးရူးရူးနှင့် ထင်ရာစွပ်စွဲသမျှလည်း မဖြေရှင်းချင်။ စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းသော ဒီယောက်ျားကို မာယာရင့်က စိတ်ကုန်နေပြီဖြစ်သည် ။

“ခဏ... ခဏနေပါဦး အမာရယ်”

“ဖယ်... လွှတ်စမ်း၊ ချဉ်စုပ်နံ့ဟောင်နေတဲ့ အနံ့တွေနဲ့ ရှင် အနားမကပ်နဲ့ ”

“ငဲ့ကိုပစ်ပြီး မင်းနောက်ယောက်ျားမယူရဘူး အမာ၊ ငါ အဲဒါဆို မင်းကိုသတ်မှာ နော်၊ ဒီ လှေကားပေါ်က ဆွဲချပြီး”

“ဟာ... နားညည်းတယ် လွှတ်စမ်း”

အမာက အော်လည်း အော် လှေကားလက်ရန်းကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ရင်း သူမလက်ကို ဆွဲရန်းပစ်လိုက်သည် ။ အားပါတဲ့ သူမရဲ့ ရုန်းကန်မှုကြောင့် ဦးစည်သူလက်က လွတ်ထွက်သွားပေမဲ့ ဦးစည်သူကတော့ သူ့အရှိန်ကို သူမထိန်းနိုင်။ အထိန်းအကွပ်မဲ့ရသည့်ကြားက အရက်ရှိန်ကြောင့်...

“ဝုန်း”

ခနဲအသံကြီးနဲ့ အတူ လှေကားမှ နောက်ပြန်ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကြီး ပြုတ်ကျသွားတာဖြစ် သည် ။ လှေကားခြေရင်း ကြွေပြားခင်းပေါ် စန့်စန့်ကြီး။ ရုတ်တရက် ခေါင်းအနောက်က စိမ့်ထွက်လာ တဲ့ သွေးတို့ ကြောင့် မာယာရင့်က တအံ့တဩကြီး ငေးနေမိသည် ။ ထင်မှတ်မထားသောဖြစ်ရပ် ကြောင့် တဒဂ်အတွင်း လူကကြောင်အသွားစဉ်...

“အဖေ”

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် လှေကားထိပ်ကို ချာခနဲလှည့်အကြည့်

“ဟင်... မာလေး သား”

ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေစီးကျပြီး မျက်နှာသေးလေးနဲ့ ငေးနေတဲ့ သား။ မာယာရင့် တခြား ဘာမှ မစဉ်းစားနိုင်။ သားဆီပြေးတက်ကာ သားကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းရင်း...

“မကြောက်နဲ့ သား၊ အဖေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူနော်၊ မကြောက်နဲ့ ၊ အမေ ရှိတယ်လေ၊ သား... သား.. မာလေး”

မျက်လုံးကြီးအဝိုင်းသားနှင့်၊ သူမဖက်ထားတာတောင် ရင်ခွင်ထဲ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေတဲ့ သားကြောင့် မာယာရင့်က အခုမှ တုန်လှုပ်သွားတာ။ ဦးစည်သူ ဘာပဲဖြစ်သွားပါစေ သူမ ခံနိုင်ရည်ရှိသည် ။ ဒီ သားလေးတစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာ ကိုတော့ သူမစိုးရိမ်လှ၏။ မာလေးက သူမရဲ့ အသက်။ သူမရဲ့ နှလုံးသည်းပွက်။

“သား... မာလေး၊ သား... သားလေး”

မေးဖျားကို အတင်းဆွဲခါပြီးခေါ်တော့မှ သားဟာမျက်တောင်တစ်ချ

ကံနှစ်ချက် ခတ်လိုက်ပြီး.

“အမေ”

“အမေရှိတယ် သား၊ မကြောက်နဲ့ ၊ သားအဖေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ချော်
လဲကျသွားတာ၊ နော် သားနော်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း အမေ”

သားဟာ အခုမှ ငိုကြီးချက်မနှင့် သူမရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီးတော့ က
လေးလက်မမှီတမှီလေး တွေနဲ့ သူမကျောပြင်ကို သိမ်းဖက်ရင်း...

“အဖေ သွေးတွေထွက်ပြီးသေသွားရင် အမေ့ကို အဟင့်ဟင့် ရဲတွေဖ
မ်းမှာ ၊ သား အမေနဲ့ မခွဲဘူး၊ အမေနဲ့ နေမှာ ၊ ရဲတွေနဲ့ မလိုက်နဲ့ ၊ နော်
အမေ”

သားရဲ့ ငိုရှိုက်ပြီးပြောတဲ့ ၊ မာယာရင့်ရင်ထဲ စူးအောင့်သွားသည် ။
အရာရာ၌ ရဲရင့်ခဲ့သောသူမ သားစကားကြောင့်
မျက်ရည်ဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျရပြီ။ မာယာရင့်ဟာ သားလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ရင် ခွင်ထဲ ဆွဲဖက်ထားရင်း

“အမေက လိုက်စရာမလိုဘူးသားရဲ့ ၊ သားအဖေက အရက်အမူးလွ
န်ပြီး လိမ့်ကျသွား တာလေ”

“ဟုတ်လား အမေ”

မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်တွေအပြည့်၊ ပါးပြင်ပေါ်လည်း
မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေနှင့် မာလေး က သူမကို မော့ငေးရင်းမေးသည်
။ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် လက်နေသော သားမျက်ဝန်းတွေကို မာယာရင့် က
အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း...

“ဒဏ်ရာရသွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပါ”

မဖြစ်နိုင်မှန်းသိရက်နှင့် ပြောထွက်သော ကိုယ့်ပါးစပ်ကို အံ့သြမိသည်။ ။ မာလေးကတော့ သူမ ရင်ခွင်ထဲ ပေါက်ထွက်မတတ် တိုးကာ တအင့်အင့် ရှိုက်ရင်းကကို...

“အမေနဲ့ မခွဲရရင် ပြီးရော” တဲ့ လေ။ မာယာရင့်က သားကျောလေးကို ပွတ်သတ်ရင်း

“မခွဲရပါဘူး သားရယ်၊ ဘယ်သူမေးမေး၊ အဖေ အမူးလွန်ပြီး လှေကားပေါ်က ပြုတ်ကျတယ် ဆိုပြီးတာပဲ ”

“မာလေး အဲဒီလိုပဲပြောမှာ ”

တကယ်လည်း အဖေ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ကျသွားတာ မာလေး မြင်သားပဲ။ သွေးအိုင်ထဲ အဖေ လဲနေတာမြင်၍ သနားမိပေမယ့် မာလေး ဝမ်းတော့မနည်းပေ။ အမေသာ မာလေးအနားရှိရင် ပြည့်စုံပြီ။ မာလေးရဲ့ ဘဝအစကတည်းက အဖေက အရေးကြီးသော ကဏ္ဍမှာ ပါဝင်ခဲ့တာမှ မဟုတ် တာ။ မှတ်မိသလောက်ပြောရရင် မာလေးကို ချီပွေ့ဖို့ မပြောနှင့် လူချင်းနီးနီးကပ်ထိုင်ပြီး စကား တောင် ချုံချုံသာသာမပြောခဲ့ဖူးပေ။ အဖေ့မျက်စိအောက် မတော်တဆ ရောက်သွားရင်တောင်...

“ငါ့ရှေ့ကို ကနွဲ့ကလျနဲ့ မလာနဲ့ ဟေ့ကောင်”

ဆိုတာမျိုး။

“လာငိုမနေနဲ့ ၊ ငါ ခွက်နဲ့ ပေါက်ထည့်လိုက်ရ”

“မင်းယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား၊ အခုငိုသံကို တိတ်”

ဆိုပြီး အသံပြကြီးနဲ့ အော်တတ်တာမျိုးကြောင့် မာလေးအတွက် အ

ဖေဟာ ချစ်ချင်စရာမ ကောင်းခဲ့။ အဖေရှိနေလျှင် မာလေး အဆူအဟော
ကံခံရမည်။ အဖေမရှိတော့လျှင် မာလေးအတွက် လွတ်လပ်သွားမည်။
ထို့ကြောင့် မာလေး ဝမ်းနည်းတာ အဆန်းမဟုတ်။ အဓိကက မာလေး
အနားမှာ အမေမရှိမှာ ကိုသာ အကြောက်ဆုံး။

“မာလေး”

“ဗျာ... အမေ”

“အမေမှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲက ပီကေတစ်တောင့် သွားယူ”

“ဟုတ်”

“ဦးစံဘော်... ဦးစံဘော်”

ဆိုပြီး အသံကုန်အော်တာပင်။

“ဗျာ... မမာ”

“မဗျာနဲ့၊ လာခဲ့၊ ဒီမှာ ရှင်တို့ ဆရာ လှေကားပေါ်ကပြုတ်ကျလို့ ”

အမေ့အော်သံကြောင့် အလုပ်သမားတန်းလျားက လူတွေပါ
နိုးလာကြပြီး တခဏချင်း အိမ် ကြီးပေါ်ရောက်လာကြ၏။

“ဆရာဝန်ကိုပင့် ဦးစံဘော်၊ ဦးစည်သူ ဦးစည်သူ ခေါ်လို့ မရတော့
ဘူး၊ မြန်မြန် ဦးစံဘော်၊ ဒီမှာ စိုးရိမ်ရတယ်ရှင်”

အမေ့ပုံစံဟာ တကယ့်ကို အဖေ့အတွက် စိုးရိမ်နေသလို။ မျက်ရည်
တွေလည်း စီးကျလို့ ။ အဖေ့ရင်ဘတ်နား နားနဲ့ ကပ်နားထောင်လိုက်၊
အဖေ့ကို လှုပ်ခေါ်လိုက်နှင့် အရူးမီးပိုင်းဖြစ်နေတဲ့ အတိုင်း။ မာလေး
တောင် အမေ့ကိုကြည့်ပြီး သနားလာရတဲ့ အထိ။ မကြာမီ ဆရာဝန်ရောက်
လာကာ လိုအပ်တဲ့ ဆေးစစ်မှုတွေ လုပ်ပြီးမှ အမေ့ကို ခေါင်းယမ်းပြ

ရင်း...

“စိတ်ကိုဖြေပါ မမာယာ၊ ခင်ဗျားခင်ပွန်း အသက်မရှိတော့ဘူး၊ လှေကားကနောက်ပြန်ကျ တော့ နောက်စေ့ကြွေမွပြီး”

“ရှင်... ဦးစည်သူ”

အမေဟာ မယုံနိုင်သလို မျက်လုံးပြူးပြီး အဖေ့ကို တစ်လှည့် ဆရာဝန်ကိုတစ်လှည့်စီ ငေး ကြည့်ရင်း ပျော့ခွေကာ တအိအိပြီလဲသွားတော့သည်။ ။ မာလေးဟာ စိုးရိမ်တကြီးနှင့်

“အမေ”

ဟု အော်ငိုတာအကျယ်ကြီး။ ထိုညက အိမ်ရှိလူကုန် အမေအား ပြုစုသူ။ မာလေးအား ချော့ မော့သူတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ကိုခတ်လို့ ။ မကြာပါ။ ။ အမေပြန်သတိရလာတော့ မာလေးအား ဖက်ငိုရင်း...

“သားအဖေမရှိတော့ဘူး မာလေးရဲ့ ၊ သူကြိုက်တဲ့ အရက်က သူ့ကိုပြန်သတ်သွားပြီ၊ အရက် ရော အမေတို့ သားအမိပါ ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားပြီ သားရဲ့ ”

ဟု ပြောလည်း ပြော ငိုလည်း ငိုရင်း အမေမျက်ဝန်းတွေ တစ်ချက်တစ်ချက် ပြီးသွားတတ်တာ မာလေး ရိပ်မိနေသည်။ ။ ဒါဟာ အမေပြောနေတဲ့ လှည့်စားမှုတွေလားလို့ မာလေးကတွေးရင်း အပြုံး မျက်လုံးနှင့် အငိုနှုတ်ခမ်းပိုင်ရှင် အမေအား ငေးရင်း...

မာလေးရင်ထဲမှာ အမေအား တိတ်တိတ်လေး အတုခိုးနေမိတာများ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ ။

